



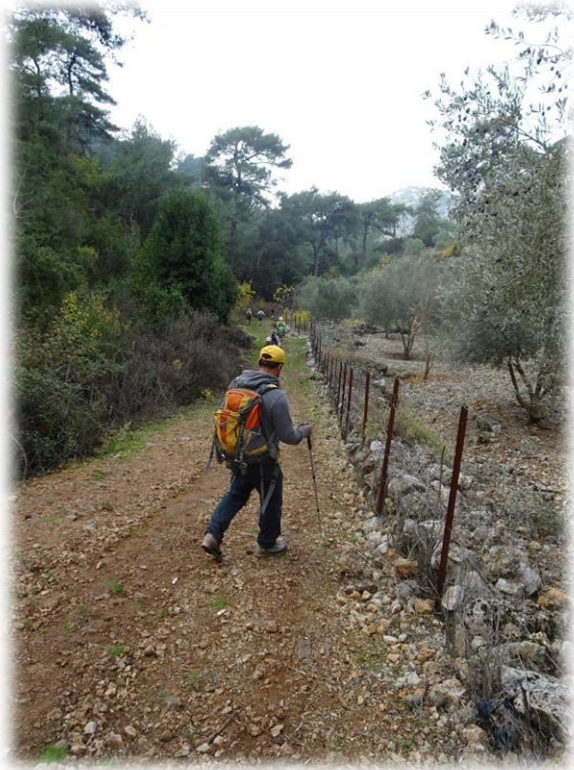
We eten terug bij een local. Voor de eerste keer krijgen we hier frietjes. Evenwel wordt meteen alles op tafel gezet, de soep, de sla, het brood en de frieten.





Dankzij de vruchtbare grond in dit gebied, leven de inwoners hier niet alleen van het toerisme. Ook landbouw is hier een belangrijke inkomstenbron. Dit heeft als voordeel dat men minder

afhankelijk is van de toeristen en er meer werkgelegenheid is. In dit gebied kweekt men onder andere tomaten, katoen, sesam, tabak, anijszaad, honing en nog andere zaken.





De grond hier bevat chroom. Dit wordt gewonnen en internationaal geëxporteerd.



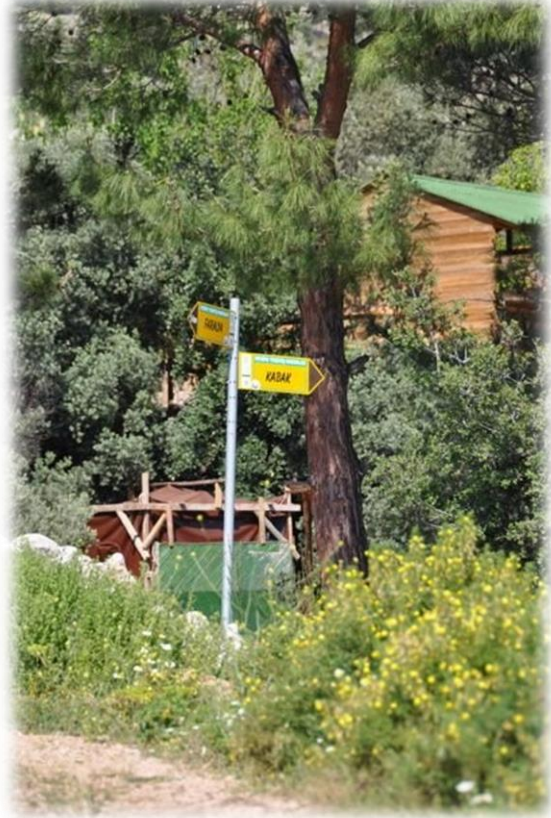
Ook beienkasten treft men her en der aan.



Ik weet niet of het water van deze bron drinkbaar is maar Orhan drinkt er in elk geval van.



De Lycian Way wordt aangeduid zoals een GR pad met wit-rode strepen.



We overnachten dicht bij de moskee in houten chaletjes. Er is ook een bar maar ze hadden maar drie biertjes meer. Men is dan maar bier gaan halen in het winkeltje iets verderop.



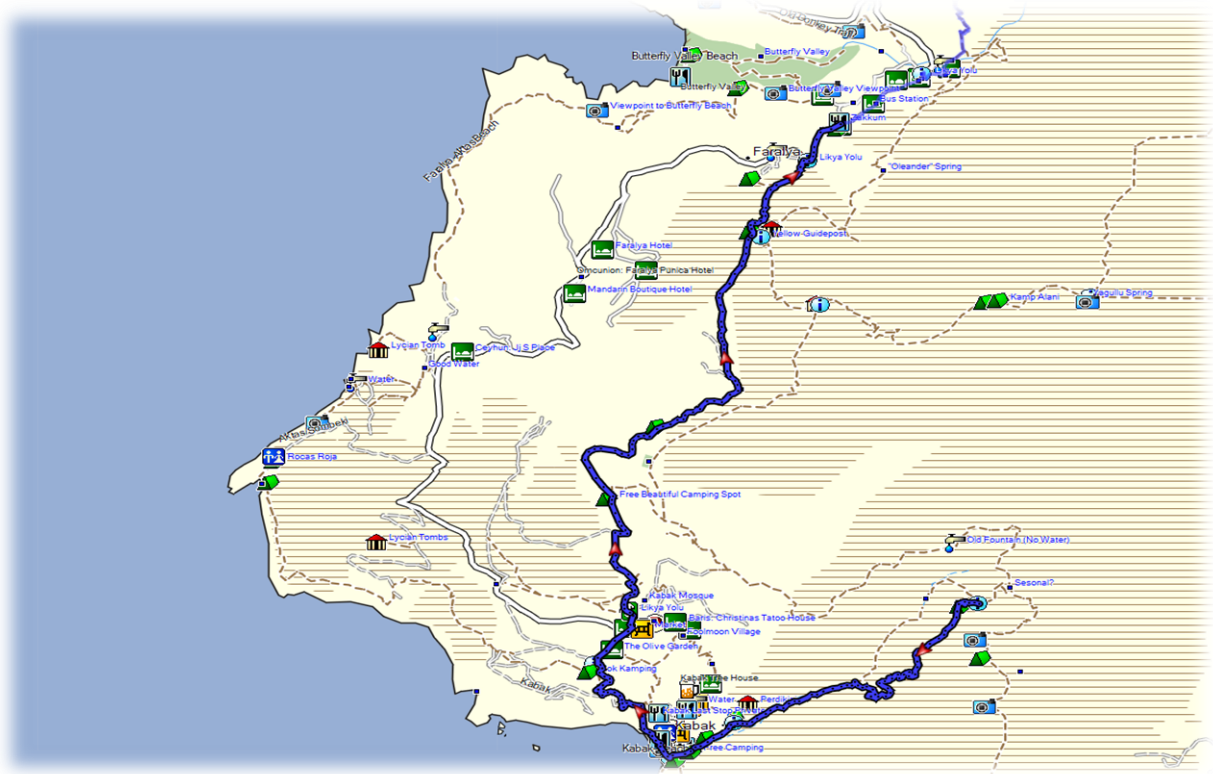
Ook binnen zien de kamers er prima uit.



Vanop het terras hebben we zicht op de vliedervallei.

Donderdag 18 november 2021

Van : Faralya
Naar : Kabak
Afstand : 8 km
Stijgen : 400 m
Dalen : 400 m
Duur : 4 uur





Orhan laat ons zien hoe met hier op traditionele wijze stroop maakt. Hier in de ketel zit druivensap. Dat laat men ongeveer 10 uur koken en dan blijft er nog enkel de stroop over. De siroop is heerlijk over pannenkoekjes, door de vla of yoghurt of lekker bij een bolletje ijs.

Je zou de siroop zelfs kunnen gebruiken door een dressing. Of doe wat siroop in een glas en vul het af met bruisend water of nog lekkerder champagne. Het is wel even een karweitje, maar dan heb je ook wel iets lekkers en bijzonders.





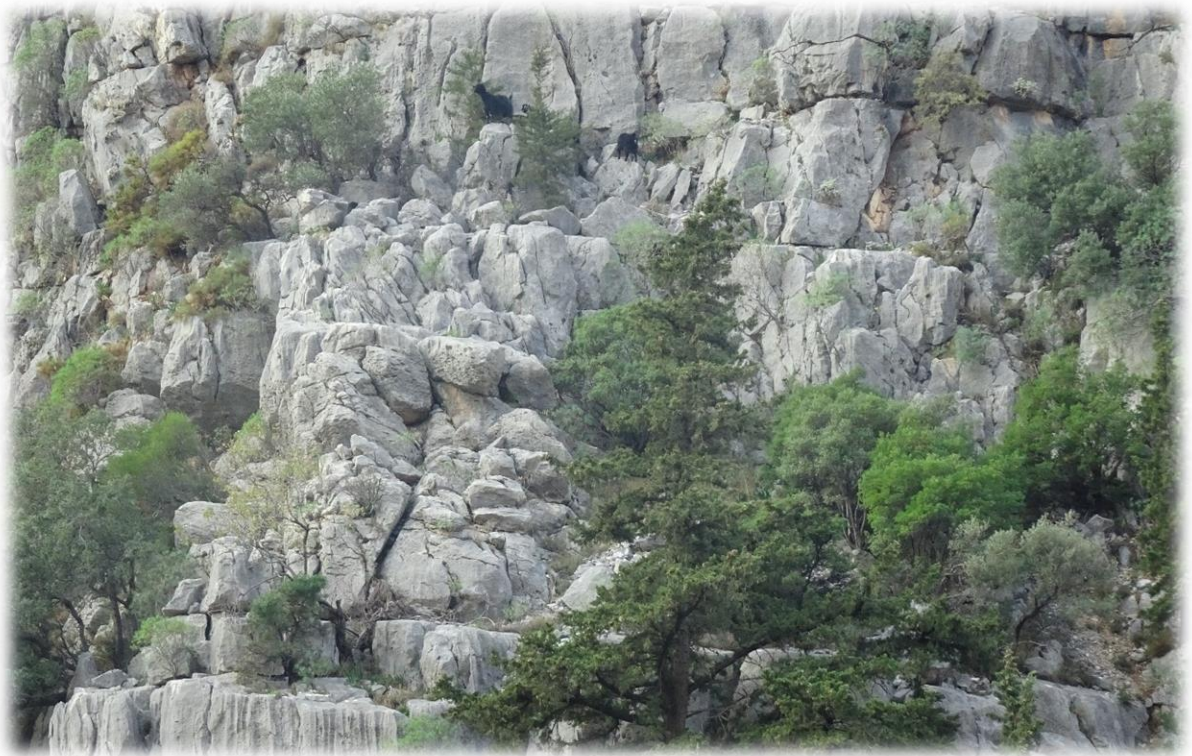
Vlindervallei (Kelebekler Vadisi). werd ontdekt door hippies die er zich vestigden in 1990, toen hun zeer geliefde Blue Lagoon verloren ging aan het massatoerisme.

De vlindervallei is een kloof van ongeveer 1 km lengte. De naam komt van een grote zwerm endemische vlinders. Het uitzicht op de kloof vanuit het dorp erboven is super mooi





Op deze wandeling dienen we gebruik te maken van een klein stukje vast touw. Evenwel kan men ook naar boven klauteren zonder gebruik te maken van het vast touw.



Het is misschien niet duidelijk te zien maar op de onderste foto kan je drie gemzen zien. Gemzen hebben een geitachtig uiterlijk. Beide geslachten dragen horens, maar die van het mannetje zijn groter dan die van het vrouwtje. De hoorns zijn maximaal 32 cm lang. Ze

staan recht omhoog maar buigen aan het eind als een haak naar achteren. Mannetjes worden zwaarder dan vrouwtjes. Een mannetje heeft een lichaamsgewicht van 35 tot 50 kilogram, een vrouwtje tussen de 30 en 40 kilogram. Gemzen eten in de zomer allerlei plantaardig voedsel, als grassen en kruiden, knoppen, naalden, schors en twijgen.





In de winter voeden gemzen zich met mossen en korstmossen. Het zijn dagdieren, die in de middag rusten. Vrouwtjes en hun jongen leven in kuddes, die uit wel honderd dieren kunnen

bestaan. Mannetjes leven voornamelijk solitair, behalve in de bronstijd. De gems kan zo'n tweeëntwintig jaar oud worden in gevangenschap en vijftien tot zeventien jaar in het wild. Belangrijke natuurlijke vijanden zijn de lynx en de wolf. Het zijn behendige klimmers, die eenvoudig van rots naar rots springen. In de zomer en de herfst leven ze voornamelijk op alpenweiden rond en boven de boomgrens.



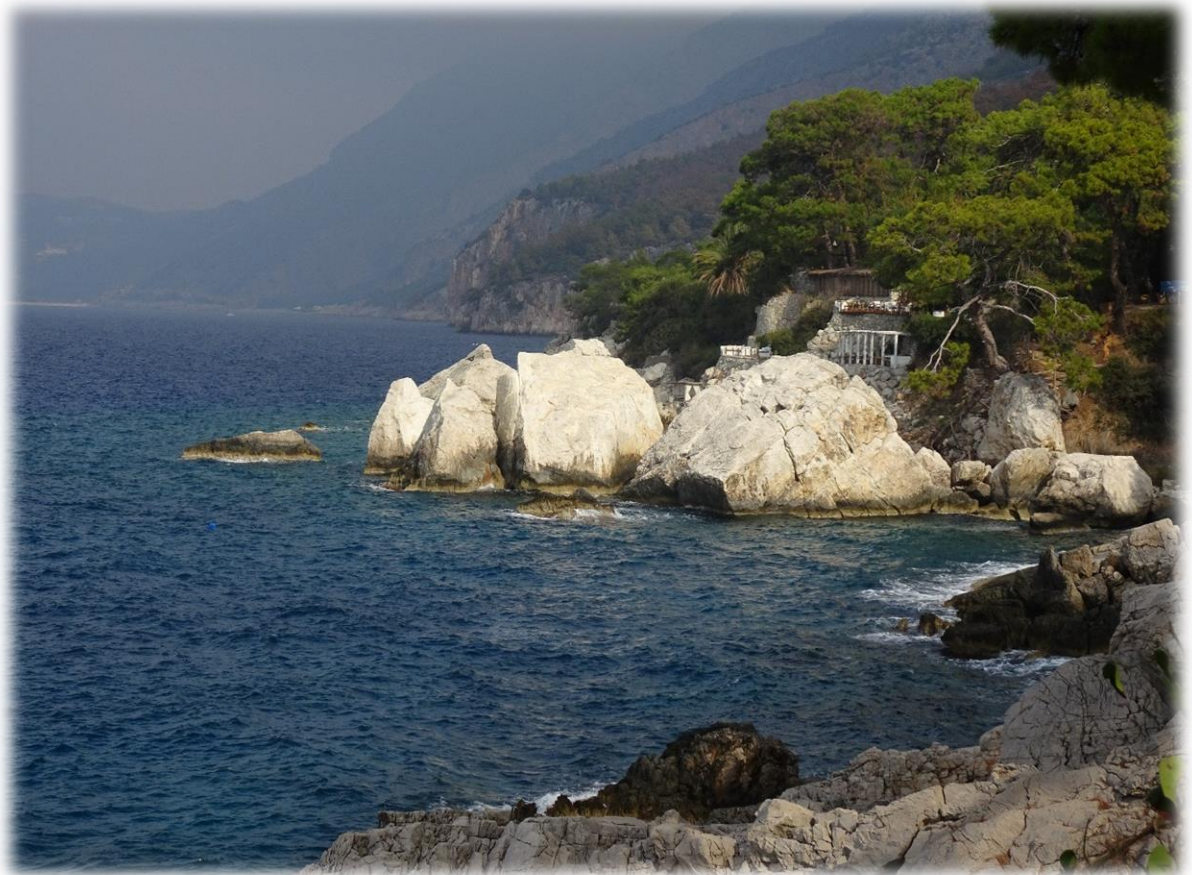


We eten in een klein restaurantje aan de zee. Wij zijn er de enige gasten. Enkele mensen uit onze groep wagen zich in het water of bruinen wat in de zon.



Bougainvillea kennen wij als tuin- en kamerplant. Er zijn circa 15 soorten, afkomstig uit de tropen en subtropen van Zuid-Amerika, vooral Brazilië. Ze zijn in de eerste helft van de 19^{de}

eeuw in Europa ingevoerd. Vooral in de landen rond de Middellandse Zee en in Afrika tieren ze welig.





Bourgainvillea zijn heester- of kruidachtig, groenblijvend of bladverliezend, meest klimmend. In de vrije natuur worden ze tot 4 m hoog. Ze hebben bedoornde twijgen en onaanzienlijke

bloempjes. De bloemen zijn omgeven door opvallend gekleurde, papierachtige schutbladeren die lang aan de plant blijven zitten. Bougainvillea werd voor het eerst gevonden in de tweede helft van de 18e eeuw, tijdens een expeditie waarover de Franse zeevaarder Louis Antoine de Bougainville de leiding had.





Het is heerlijk vertoeven in de zon.



Een hoopje stenen in de bergen geeft de weg aan en is eigenlijk een soort wegwijzer, vooral zeer doeltreffend als het gesneeuwd heeft en bij mist. Men noemt dit een steenmannetje.

Steenmannetjes komen wereldwijd voor. In het verleden zouden reizigers die onherbergzame gebieden doorkruisten, de gewoonte hebben gehad om onderweg stenen op te rapen en toe te voegen aan het eerstkomende steenmannetje dat ze tegenkwamen. Men loopt van het ene steenmannetje naar het volgende (zichtbare) steenmannetje.



Vrijdag 19 november 2021

Van : Kabak
Naar : Alınca
Afstand : 7 km
Stijgen : 700 m
Dalen : 300 m
Duur : 4 uur





Tijdens een rustpauze, met het zicht op zee merkte Orhan plots een zeeschildpad op. De Caretta - Caretta (de naam van de schildpad is inderdaad twee keer Caretta) of de "onechte karetschildpad" is een van de grootste soorten zeeschildpadden. Het is een zeer bijzonder dier dat helaas zeldzaam is geworden. Het is een van de weinige zeeschildpadsoorten die is overgebleven en hun grootte is indrukwekkend, ze hebben een meter doorsnede. Het zijn

schildpadden die ver voor de prehistorische tijd al leefden en die vooral in de Middellandse zee voorkomen.





Iedere zomer, vanaf half mei tot eind augustus, leggen de vrouwtjes schildpadden hun eieren. Het gekke van het verhaal is dat al deze schildpadden terugkomen naar de plek waar ze

ongeveer 26 jaar daarvoor geboren zijn, om de eieren te leggen! Dat is iets wat je als mens haast niet kunt bevatten, want hoe weten zij zo precies waar zij geboren zijn?!





Een zeeschildpad legt ongeveer honderdtwintig eieren. Deze eieren worden door de schildpadden in het zand begraven waar ze zestig dagen blijven liggen, onder de warmte van de zon, voor ze uitkomen. De moeder schildpad bemoeit zich niet meer met de eieren, maar

gaat van de zware klus bijkomen en krachten verzamelen, om na enkele weken nog eens een lading eieren te leggen. Na zestig dagen komen de kleine schildpadjes uit hun eieren en ze kruipen naar de zee om aan het grote levens avontuur te beginnen.





De kleine schildpadden moeten zelf zien te overleven en op eigen kracht de zee zien te bereiken. Iemand die denkt te helpen door het kleine schildpadje zelf naar de zee te brengen, help juist niet, in tegendeel, hij zorgt voor de vroege dood van de kleintjes. Deze schildpadden kunnen helemaal niet goed zien en ze moeten op hun eigen 'navigatiesysteem'

vertrouwen om de zee te bereiken. Zij gaan op het licht af, dat door de maan en de sterren in de zee weerkaatst wordt. De natuurlijke vijand van de caretta caretta is dan ook helaas de mens met hun lichte steden en discolampen aan stranden, waardoor de jonge schildpadden van koers raken en de zee niet bereiken. Ook speedboten en visnetten zijn helaas een oorzaak van veel sterfte onder de caretta caretta schildpadden. Van de duizend uitgekomen eieren, komt er maar 1 schildpad na 26 jaar terug om eieren te leggen, de meeste anderen hebben het in hun eerste drie levensjaren niet gered, want dan zijn ze nog het kwetsbaarst, hun schild is nog niet uitgehard.





Na onze wandeling brengen we een bezoek aan de archeologische site van Xanthos, de hoofdstad van het oude Lycië, bekend om zijn grafmonumenten en overblijfselen van een Romeins theater. De stad staat op de werelderfgoedlijst van Unesco.



In het zuidwesten in Turkije aan de rivier Xanthos ligt de Lycische stad Xanthos. De stad is gesticht door de Lyciërs, maar rond 1215 v.Chr. wordt de stad door de Hettieten veroverd en in 545 v.Chr. door de Perzen. In 333 v. Chr. veroverd Alexander de Grote de stad. De stad